

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Petra Průchy a soudců JUDr. Jaroslava Vlašína a JUDr. Milana Kamlacha v právní věci žalobkyně: **H. B.**, zastoupené Mgr. Danielem Procházkou, advokátem se sídlem Božetěchova 9, Olomouc, proti žalované: **Česká správa sociálního zabezpečení**, se sídlem Křížová 25, Praha 5, v řízení o kasační stížnosti žalované proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63, a proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 69,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63 **se zamítá.**
- II. Kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 69 **se zamítá.**
- III. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ústí nad Labem v záhlaví uvedenými usneseními uložil žalované (dále též „stěžovatelka“) opakovaně dvakrát po sobě pořádkovou pokutu vždy ve výši 50 000 Kč, a to za neuposlechnutí výzvy soudu.

Stěžovatelka napadla kasačními stížnostmi obě v záhlaví uvedená usnesení. Protože jde o věci (kasační stížnosti) nejen se související skutkovou, ale i právní problematikou, navíc se stejnými účastníky řízení, Nejvyšší správní soud v souladu s § 120 ve spojení s § 39 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), usnesením ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 101/2007 - 119, spojil tyto kasační stížnosti ke společnému projednání.

Pořádkové pokuty byly žalované uloženy v průběhu řízení o kasační stížnosti žalované proti rozsudku Krajského soudu v Ústí nad Labem, ze dne 18. 9. 2006, č. j. 42 Cad 29/2006 – 42, ve věci přiznání starobního důchodu žalobkyni (dále též „meritorní kasační stížnost“). Tato kasační stížnost, ze dne 2. 1. 2007, nebyla doložena dokladem, že zaměstnanec stěžovatelky má předepsané vysokoškolské vzdělání, které vyžaduje § 105 s. ř. s., a stejně tak nebyl krajskému soudu v dané věci předložen příslušný správní spis. Krajský soud v Ústí nad Labem proto žalovanou vyzval usnesením ze dne 8. 5. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 61, aby za prvé ve lhůtě do 1 měsíce od doručení tohoto usnesení soudu osvědčila, že její zaměstnanec, který předmětnou kasační stížnost podepsal, disponuje k tomu potřebným pověřením a má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), a za druhé, aby ve stejné lhůtě soudu předložila příslušný správní spis.

Stěžovatelka ve stanovené lhůtě na výzvu soudu nijak nereagovala. Krajský soud využil svého oprávnění, založeného § 44 s. ř. s., a stěžovatelce za neuposlechnutí výzvy soudu usnesením ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63 uložil pořádkovou pokutu ve výši 50 000 Kč. Soud uložení pořádkové pokuty odůvodnil dlouhou nečinností a pasivitou stěžovatelky, s negativními důsledky pro žalobkyni. Současně stěžovatelku znovu vyzval, aby požadavkům soudu z jeho usnesení ze dne 8. 5. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 61 vyhověla, s tím, že jí v tomto případě ke splnění vyžadované součinnosti stanovil dodatečnou lhůtu 5 dnů od doručení usnesení ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63.

Stěžovatelka proti tomuto usnesení podala včasnou kasační stížnost, v níž uvedla, že nepochybně svou odpovědnost za více než dvouměsíční mlčení a nereagování na výzvu krajského soudu ze dne 8. 5. 2007, přesto se však domnívá, že soud mohl při svém postupu zvolit cestu mírnější. Jako polehčující okolnost uvedla, že spoléhala na to, že osvědčení o tom, že zaměstnanec stěžovatelky, který podal kasační stížnost, je oprávněný k jejímu podání a má odpovídající vysokoškolské vzdělání, tak, jak požaduje § 105 odst. 2 s. ř. s., je pro účely řízení o kasačních stížnostech založeno u Nejvyššího správního soudu. Stěžovatelka požádala dopisem ze dne 13. 3. 2006, č.j. 3-1011-2006 předsedu NSS pana JUDr. Josefa Baxy, aby doklady prokazující plnění podmínek kasačních stěžovatelů byly pro příslušné zaměstnance ČSSZ založeny v kanceláři NSS a nemusely tak být zasílány jednotlivě v konkrétních případech. Žádosti stěžovatelky bylo vyhověno dopisem předsedy NSS, JUDr. Josefa Baxy ze dne 3. 4. 2006, č.j. S 17/2006-1, a stěžovatelka spoléhala na to, že tato skutečnost je Krajskému soudu v Ústí nad Labem již z předchozích kasačních řízení známa. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nevyhověla ve stanovené lhůtě ani výzvě z usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63, krajský soud svým usnesením ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 - 69, uložil stěžovatelce druhou pořádkovou pokutu ve výši 50 000 Kč. Současně stěžovatelce znovu uložil, aby usnesení ze dne 8. 5. 2007, č. j. 42 Cad 29/23006 – 61, vyhověla opět ve lhůtě do 5 dnů od doručení tohoto usnesení. Krajský soud uložení opětovné pořádkové pokuty odůvodnil dosavadním přístupem stěžovatelky k povinnosti, k níž byla stěžovatelka vyzvána dne 8. 5. 2007, a kterou ani přes pořádkovou pokutu uloženou usnesením ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63, dosud nesplnila a výzvě soudu tak nevyhověla, což zásadním způsobem brání krajskému soudu v dalším postupu. V této souvislosti krajský soud uvedl, že překážkou je především skutečnost, že dosud žalovaná přes opakovanou výzvu, kterou ignorovala, nepředložila soudu správní spis, čímž nadále blokuje uzavření věci Nejvyšším správním soudem. Za tohoto stavu věci soud přistoupil v souladu s § 44 odst. 1 s. ř. s. k opakovanému uložení pokuty.

Ve včasné kasační stížnosti podané proti tomuto usnesení stěžovatelka uvedla, že ani v tomto případě nezpochybnuje svou odpovědnost spočívající v nezaslání příslušného dávkového spisu ani po výzvě (tentokrát opakovaně) příslušnému soudu, či alespoň uvědomění soudu, proč to není možné. Na svoji obranu uvádí, že spis byl zapůjčen Ministerstvu práce a sociálních věcí (během července a srpna se spis pohyboval mezi MPSV a ČSSZ), a proto mohlo dojít a také došlo k přehlédnutí požadavku soudu. I když stěžovatelka svou vinu nepopírá, zdá se jí postup Krajského soudu v Ústí nad Labem, spočívající v uložení horní hranice pořádkové pokuty ve smyslu § 44 s. ř. s., vůči ní nepřiměřeně tvrdý. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhla, aby Nejvyšší správní soud napadené usnesení krajského soudu zrušil.

Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti podaných kasačních stížností a konstatoval, že kasační stížnosti jsou podány včas, jde o rozhodnutí, proti nimž je kasační stížnost přípustná, a za stěžovatelku jedná osoba s příslušným právnickým vzděláním.

Napadená soudní rozhodnutí Nejvyšší správní soud přezkoumal v souladu s § 109 odst. 2 a 3 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které stěžovatelka uplatnila v kasační stížnosti. Nejvyšší správní soud přitom neshledal vady podle § 109 odst. 3 s. ř. s., k nimž by musel přihlídnout z úřední povinnosti.

Nejvyšší správní soud se musel nejprve vypořádat s právní otázkou, zda může krajský soud poté, co ukončil řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného orgánu (tedy „po právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí“), a kdy činní úkony o ve vztahu k podané kasační stížnosti ve smyslu § 108 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), uložit pořádkovou pokutu podle § 44 s. ř. s.

Senát Nejvyššího správního soudu rozhodující ve věci při předběžném posouzení věci zjistil, že tuto právní otázku již řešil. V usnesení ze dne 29. 6. 2004, č. j. 4 Ads 28/2004 - 118 (www.nssoud.cz), dospěl daný senát Nejvyššího správního soudu k názoru, že z druhé věty § 44 odst. 1 s. ř. s., *podle níž může být uložena pokuta zčásti nebo zcela prominuta na odůvodněnou žádost podanou před právní mocí rozhodnutí, jímž se řízení končí, je nutno dovodit závěr, že když takováto žádost o prominutí musí být podána ještě před právní mocí rozhodnutí ve věci samé, tím spíše předcházející usnesení o uložení pokuty musí být vydáno do téhož okamžiku, tj. do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí. Za toto řízení před krajským soudem soud považoval řízení o žalobě..... Poté, co rozhodnutí krajského soudu nabylo právní moci v návaznosti na jeho doručení účastníkům řízení, podle názoru Nejvyššího správního soudu, *nebyl již krajský soud, ve fázi řízení, kdy u něj byla podána kasační stížnost a on činil úkony ve smyslu § 108 s. ř. s., kompetentní k vydání rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty ve smyslu § 44 odst. 1 s. ř. s., jakkoliv by se mu postup stěžovatelky, jímž nevyhověla jeho výzvě k předložení dávkového spisu, mohl jevit jako ztěžování činnosti soudu.**

V nyní projednávané věci dospěl daný senát Nejvyššího správního soudu k jinému názoru, a to, že řízení o kasační stížnosti je samostatné řízení, v němž krajský soud činní úkony ve smyslu § 108 s. ř. s., a v této fázi řízení o podané kasační stížnosti může m.j. v případě potřeby za porušení povinnosti vztahující se k dané fázi řízení o kasační stížnosti uložit pořádkovou pokutu podle § 44 s. ř. s. (za použití § 120 s. ř. s.).

Za této procesní situace byla ve smyslu § 17 odst. 1 s. ř. s. daná věc usnesením ze dne 21. 7. 2008, č. j. 4 Ads 101/2007 - 119, předložena rozšířenému senátu k posouzení předmětné právní otázky. Rozšířený senát nejvyššího správního soudu po posouzení dané právní otázky dospěl v usnesení ze dne 14. 7. 2009, č. j. 4 Ads 101/2007 - 159, k závěru, že krajský soud je oprávněn uložit pořádkovou pokutu podle § 44 odst. 1 s. ř. s. i v řízení o kasační stížnosti,

vykonává-li sám procesní úkony podle ustanovení § 108 a 110 odst. 4 s. ř. s., a věc vrátil k dalšímu projednání a rozhodnutí senátu, který ve věci rozhoduje.

V návazném postupu Nejvyšší správní soud meritorně přezkoumal podané kasační stížnosti, a po jejich přezkoumání shledal, že kasační stížnosti nejsou důvodné.

Pořádková pokuta za porušení povinností v procesním řízení (správním, soudním) je klasickým procesním institutem, který slouží soudu k zajištění průběhu a účelu řízení. Podmínky uložení pořádkové pokuty za porušení povinností v procesním řízení zpravidla stanoví jednotlivé procesní řády samostatně. Pro potřeby soudního řízení správního je institut pořádkové pokuty výslovně upraven v § 44 odst. 1 s. ř. s., v němž se stanoví: „*Tomu, kdo neuposlechne výzvy soudu nebo učiní urážlivé podání či přednes, může být usnesením uložena jako pořádkové opatření pořádková pokuta do výše 50 000 Kč, která je příjmem státního rozpočtu. Pokuta může být uložena i opakovaně a může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta*“.

Teorie práva konstantně (i historicky – viz např. Pošvář, J.: *Nástin správního práva trestního II.*, Brno 1946) pořádkovou pokutu vnímá jako specifický druh sankce, jejímž účelem není primárně potrestat toho, kdo se dopustí porušení stanovených povinností, ale jejímž účelem je donucovacím působením dosáhnout zjednání nápravy. Proto je tento institut teorií koncipován jako institut postihu, u něhož neplatí zásada *ne bis in idem*, a u něhož současně platí *princip oportunitatis*. Pro uložení postihu je rozhodující zjištěný *objektivní stav*, k subjektivnímu stavu povinnostního subjektu se nepřihlíží. Tomu plně koresponduje i citované ustanovení soudního řádu správního. Pořádkovou pokutu lze ukládat opakovaně, a to v podstatě tak dlouho, či tolikrát, než je účelu sledovaného pořádkovou pokutou dosaženo, a dále to, zda bude pořádková pokuta uložena, či nikoliv, je zcela ponecháno na úvaze rozhodujícího orgánu, v daném případě na soudu (senátu či samosoudce). Možnost uložení pořádkové pokuty je vázána na uvážení soudu v „objektivních“ situacích porušení právních povinností, které zákon výslovně vymezuje (*neuposlechnutí výzvy soudu nebo učinění urážlivého podání či přednesu*).

Teorie práva také někdy uvádí, že pořádkový trest předpokládá předchozí pohružku. Vázání možnosti uložení pořádkové pokuty na uplatnění předchozí pohružky lze však jako zákonný požadavek, s ohledem na ústavně právní determinaci oprávnění orgánů veřejné moci ukládat právní povinnosti (čl. 4 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s čl. 2 odst. 3 Ústavy České republiky a čl. 2 odst. 2 Listiny základních práv a svobod), uplatňovat pouze tam, kde tak zákonná úprava výslovně stanoví (což obvykle souvisí s úpravou více pořádkových opatření vedle sebe a odstupňováním jejich přísnosti; pořádková pokuta potom v takové zákonem stanovené škále zaujímá postavení nejpřísnějšího pořádkového opatření). Zákonná úprava pořádkových pokut však takový požadavek vždy nezakotvuje (jako příklad zákona, který tak činil, lze uvést zákon č. 71/1967 Sb., správní řád, naproti tomu nynější správní řád, zákon č. 500/2004 Sb., tak nečiní), a jmenovitě tak nečiní ani soudní řád správní (viz shora citované ustanovení). Tzn., že uložení pořádkové pokuty v režimu soudního řádu správního není zákonnou úpravou podmíněno povinným předchozím napomenutím, či upozorněním, že nevyhovění výzvě soudu, či pokračování, resp. opakování urážlivého chování či přednesu, může mít za následek uložení takové pokuty. To souvisí s již zmiňovaným *principem oportunitatis*, jehož podstata mj. umožňuje vždy příslušným orgánům právě i to, aby před případným uložení pořádkové pokuty povinný subjekt ještě nejprve „volal k pořádku“, napomenuli jej, či upozornili jej na možný následek neuposlechnutí výzvy. Není-li však zákonem výslovně požadavek předchozí pohružky stanoven, lze ve smyslu *principu oportunitatis* k uložení pořádkové pokuty přistoupit již v návaznosti na zjištění porušení uložené povinnosti.

Citovaná zákonná úprava také nestanoví ani žádná jmenovitá kritéria pro stanovení konkrétní výše pořádkové pokuty, a i tady je tak dán prostor pro uvážení soudu. Nepochybně je však třeba brát v úvahu okolnosti, za kterých k nežádoucímu chování či jednání došlo, stejně jako důsledku takového chování či jednání.

Z celkové konstrukce právní úpravy pořádkové pokuty v soudním řádu správním tak vyplývá značný prostor jak pro uvážení soudu, zda pořádkovou pokutu uložit či neuložit, stejně jako pro uvážení, kdy k jejímu uložení přistoupit, a rovněž tak z této konstrukce vyplývá i značný prostor pro uvážení její konkrétní výše. Tím je potom do jisté míry také determinován i režim obrany toho, komu byla pořádková pokuta uložena, včetně přezkumu zákonnosti uložení takové pokuty.

Zákonná úprava pro obranu proti uložení pořádkové pokutě především sama počítá s tím, že pokuta může být na odůvodněnou žádost podanou do právní moci rozhodnutí, jímž se řízení končí, usnesením zčásti nebo zcela prominuta. Takovou žádost je třeba podat soudu, který pokutu uložil, a i tady se projevuje značný prostor pro uvážení soudu, neboť i tady záleží zcela na vůli soudu, zda dobrodinně zákona ve vždy daném případě použije či nikoliv. Na prominutí uložení pořádkové pokuty není právní nárok. Doveditelným předpokladem pro prominutí uložení pokuty z povahy věci přitom nepochybně je, že uložení pořádkové pokuty vedlo ke zjednání nápravy. Pokud by náprava zjednána nebyla, uloženu pokutu prominout nelze. Touto cestou (žádosti o prominutí uložení pořádkové pokuty) se však stěžovatelka ani v jednom z posuzovaných případů nevydala.

Proti uložení pořádkové pokuty krajským soudem ve správním soudnictví, tak jako u každého jiného rozhodnutí, kde výslovně není stanoveno jinak, lze podat kasační stížnost. Vzhledem k tomu, že takto uložena pořádková pokuta není správním trestem, jak jej má na mysli § 78 odst. 2 s. ř. s., v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty krajským soudem nepřichází v úvahu možnost moderace uvažovaná tímto zákonným ustanovením. Přezkoumání napadeného rozhodnutí, jímž byla uložena pořádková pokuta podle soudního řádu správního se tak omezuje na posouzení zákonnosti či vad řízení před soudem.

V posuzované věci není sporu o tom, a stěžovatelka to i v podaných kasačních stížnostech přiznává, že k jejímu pochybení, přinejmenším stran předložení správního spisu krajskému soudu, došlo.

Z obsahu spisu vyplývá, že stěžovatelka byla nejprve usnesením Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 8. 5. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 61 vyzvána, aby za prvé ve lhůtě do 1 měsíce od doručení tohoto usnesení žalovaná soudu osvědčila, že její zaměstnanec, který předmětnou kasační stížnost podepsal disponuje potřebným pověřením k tomu a má vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie (§ 105 odst. 2 s. ř. s.), a za druhé, aby ve stejné lhůtě soudu předložila příslušný správní spis. Když tak neučinila ani do 2. 8. 2007, tedy ve lhůtě více než dvojnásobně, kterou jí soud ke splnění uvedených povinností stanovil, Krajský soud v Ústí nad Labem jí usnesením ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63 uložil první pořádkovou pokutu, a současně stanovil novou, v tomto případě již jen 5 denní lhůtu ke splnění příslušných povinností. Stěžovatelka však na tuto opakovanou výzvu, pokud šlo o požadavek předložení správního spisu, nereagovala nijak, a pokud šlo o doložení osvědčení o tom, že její zaměstnanec, který meritorní kasační stížnost podepsal, disponuje předepsaným právnickým vzděláním, reagovala určitým vysvětlením svého postupu v rámci kasační stížnosti podané proti usnesení o uložení pořádkové pokuty. Vzhledem k tomu, že stěžovatelka nepředložila požadovaný správní spis krajskému soudu ani v nově poskytnuté lhůtě, a ani jinak na tuto výzvu nereagovala (vysvětlením, žádostí o posečkání a pod.), krajský soud svým

usnesením ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 - 69 uložil stěžovatelce druhou pořádkovou pokutu.

V obou podaných kasačních stížnostech stěžovatelka svoje pochybení spočívající v tom, že nereagovala na výzvy soudu, přiznává, nenamítá ani nezákonnost napadených rozhodnutí, ani procesní vady v řízeních, která vydání těchto rozhodnutí předcházela. V kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým byla uložena v pořadí první pořádková pokuta, stěžovatelka napadenému rozhodnutí „toliko“ vytýká, že *soud mohl při svém postupu zvolit cestu mírnější*, a v kasační stížnosti proti usnesení krajského soudu, kterým byla uložena v pořadí druhá pořádková pokuta, stěžovatelka napadenému rozhodnutí vytýká, že se jí postup krajského soudu, spočívající v *uložení horní hranice pořádkové pokuty ve smyslu § 44 s. ř. s., jeví vůči ní nepřiměřeně tvrdý*. Z uvedených důvodů stěžovatelka navrhuje zrušení obou rozhodnutí o uložení pořádkových pokut.

Nejvyšší správní soud za tohoto stavu věci neshledal, ostatně shodně s obsahem a povahou námitek stěžovatelky, že by napadená rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem o uložení pořádkových pokut, a to jak usnesení ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63, tak usnesení ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 - 69, byla v rozporu se zákonem, nebo že by řízení, které vydání těchto rozhodnutí předcházela, byla stížena vadami řízení, které mohly mít za následek nezákonnost rozhodnutí ve věci samé.

Pokud stěžovatelka vyjadřuje v podaných kasačních stížnostech svůj názor, že krajský soud mohl zvolit postup mírnější, resp., že se jí postup krajského soudu, spočívající v uložení horní hranice pořádkové pokuty ve smyslu § 44 s. ř. s., jeví vůči ní nepřiměřeně tvrdý, Nejvyšší správní soud zvažoval, zda by případně nepřicházela v úvahu moderace. Tu, jak bylo shora poznamenáno, připouští § 78 odst. 2 s. ř. s., který stanoví: *Rozhoduje-li soud o žalobě proti rozhodnutí, jímž správní orgán uložil trest za správní delikt, může soud, nejsou-li důvody pro zrušení rozhodnutí podle odstavce 1, ale trest byl uložen ve zjevně nepřiměřené výši, upustit od něj nebo jej snížit v mezích zákonem dovolených, lze-li takové rozhodnutí učinit na základě skutkového stavu, z něhož vyšel správní orgán, a který soud případně vlastním dokazováním v nikoli zásadních směrech doplnil, a navrhl-li takový postup žalobce v žalobě*. K této otázce Nejvyšší správní soud již výše poznamenal, že vzhledem k tomu, že takto uložená pořádková pokuta není správním trestem jak jej má na mysli § 78 odst. 2 s. ř. s., v řízení o kasační stížnosti proti rozhodnutí o uložení pořádkové pokuty krajským soudem nepřichází v úvahu možnost moderace uvažovaná tímto zákonným ustanovením. Ostatně i kdyby to v úvahu u tohoto druhu postihu přicházelo, potom by v posuzované věci tento postup Nejvyšší správní soud použít stejně nemohl, neboť stěžovatelka ve svých kasačních stížnostech moderaci nenavrhl. Aby Nejvyšší správní soud mohl moderaci podle § 78 odst. 2 s. ř. s., ve spojení s § 120 s. ř. s., zvolit a použít, musela by stěžovatelka, jak výslovně citované zákonné ustanovení § 78 odst. 2 s. ř. s. uvádí, takový postup sama navrhnout. Stěžovatelka však navrhla toliko *zrušení* obou rozhodnutí. Nejvyšší správní soud by však za daného skutkového a právního stavu věci mohl napadená rozhodnutí z důvodu výše uložených pokut zrušit jen v tom případě, pokud by výše pokut byly stanoveny nad horní hranici zákonného rozpětí, čemuž však tak nebylo.

Nad rámec potřebného odůvodnění Nejvyšší správní soud poznamenává, že i jemu se v pořadí první uložená pořádková pokuta jeví poměrně přísná, avšak s ohledem na shora připomenutý *princip oportunitatis*, kterým je ukládání takové pokuty ovládáno, jakož i s ohledem na zjištěný skutkový stav v posuzované věci a taktéž s ohledem na výslovnou dikci § 44 s. ř. s., musí konstatovat, že předmětný postup i rozhodnutí Krajského soudu v Ústí nad Labem jako odporující zákonu vyhodnotit v žádném případě nelze. V případě pořádkové pokuty, která byla uložena jako v pořadí druhá, která se jmenovitě již vázala toliko k nepředložení

správního spisu krajskému soudu ani po opětovné výzvě a předchozím uložení (prvé) pořádkové pokuty, je potom Nejvyšší správní soud naopak toho názoru, že pokuta byla svojí výší zcela adekvátní přístupu žalované. Opačný pohled by znamenal popření účelu předmětného institutu jako prostředku, který zákonná úprava poskytuje soudu k zajištění průběhu a účelu řízení. Ostatně uloženou pořádkovou pokutou se zvolenou výší bylo, přes první neúspěch, po druhém, svou povahou opakovaném, uložení pořádkové pokuty také nakonec zákonnou úpravou sledovaného účelu dosaženo.

Nejvyšší správní soud po celkovém posouzení věci uzavírá, že se, vzhledem ke všemu shora uvedenému, neztotožnil s námitkami stěžovatelky, neshledal důvodnou ani kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 2. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 – 63, ani kasační stížnost proti usnesení Krajského soudu v Ústí nad Labem tak usnesení ze dne 28. 8. 2007, č. j. 42 Cad 29/2006 - 69, a proto obě tyto kasační stížnosti zamítl.

O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle § 60 odst. 1, 2 s. ř. s, ve spojení s § 120 s. ř. s., tak, že se žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 26. srpna 2009

JUDr. Petr Průcha
předseda senátu